

Megkopott köteteink

Kobak könyve. Imádjuk a tizenkét sofőr figuráját benne. Egy bajuszos, egy pepitasapkás, egy kefehajú, egy nagy orrú – saját krumplicorrom okán ez utóbbival különösen szimpatizálok –, aztán egy pisze, hogy meglegyen a kontraszt, egy lapátfülű, egy összenőtt szemöldökű... A többi nem ugrik be. Gyorsan megkeresem. Aha! Egy aranyfogú, egy napszemüveges, egy veres képű – ennél mindig kitört a röhögés –, egy szőke, egy fekete szemű. Ebben szerepel Frici cica, aki az útról lefetyeli a tejet?

Előbb a fergeteges mesén, majd azon kuncogok, hogy ötvennégy évesen a fűtetlen gyerekszoba szőnyegére kuporodva mesét olvasok. A fiam kedvence volt ez a kötet. A traktor-mese, az Autó-mese, de főleg ez a Piros autós-mese. A város összes játékboltját felkutattam, míg megtaláltam a mesebeli verseny győztesét, egy piros Fiathatszázat. Filléres, műanyag vacak. Soha nem látott öröm a fiam szemében. Éjszaka ki kell lopnom a párnájáról, nehogy megnyomja az arcát.

A régi, szeretgetésben megkopott kisautó a könyvespolc közepéről mosolyog rám.

Andris lassan megtervezheti saját Fiathatszázat, járműmérnöknek tanul.

A könyv meglehet vagy negyven éves. Negyven?! 1973-as kiadás. Ebből olvasott anyukám nekünk, majd később bátyám gyerekeinek is. Ezután került hozzánk. Megtörte az idő, a gerincét több réteg cellux tartja egyben.

Ilyen megviselt állapotban nem adhatom a kórházi könyvtárnak. Ráteszem a maradó kupac tetejére.

Rémusz bácsi meséi. „*Csizmát húzok, várj egy csöppet!*” – idézi a lányom az okos kisnyulat reggelente, mikor siettetem az öltözködést. A férjem segíteni próbál neki.

– Nem kell, Apu! – tiltakozik önérzetesen a nagycsoportos Borika. – Tudom egyedül is.

Talpig kabátban, izzadva topogunk az előszobában türelmetlenül, de büszke elnézéssel, míg hosszasan töpreng a jobb láb-bal láb dilemmáján.

Néhány héttel később kezünket összekulcsolva tartjuk egymásban a lelket a didergő mentazöld kórházi folyóson.

– Önök a kislány szülei? Sajnos szilánkosra tört a bokája.

Gyors, tárgyilagos a doktornő hangja, de amint észreveszi színtelen arcunkat, együttérzően hozzáteszi:

– Szépen sikerült rendbe hozni. Már ébredszik a gyerek, most viszik a gipszelőbe.

Andriska kölcsönadja féltve őrzött Fiathatszázát a nővérének, majd mosolygó kobakokat rajzol a megszáradt gipszre.

– Látod, Mami, most már állandó csizmám van – törölgeti arcára száradt könnyeit Borika. – Csak a jobb lábamra kell felhúznom a másikat, így most nem egy, hanem csak fél csöppet kell várnotok rám.

Hat héten át Rémusz bácsi és a Nyúl enyhíti viszkető fájdalmát.

Régi könyv ez is, de szép, megkímélt, ajándékozható. Mégis a maradó kupacra teszem.

– Haladsz? – kukkant be a férjem – Ezek a kiselejtezett könyvek? – mutat elégedetten a szőnyeg közepére halmozott könyvhegyre.

– Még dolgozom – válaszolom zavartan.

A második, adományozásra szánt, kupacban mindössze két kötet árválkodik. Harsány színű könyvek, kevés, magyartalan szöveggel, az adott évben épp divatos tévéhősökről. Ovis, sulis társaktól kaphatták a gyerekek. Használatlan, nyomdaszagú mindkettő, mégsem visz rá a lélek, hogy ilyen silány beltartalommal a kórházi vánszorgó időt kitölteni vágyó kicsik kezébe adjam.

A maradó kupac lassan a fél szobát betölti. Bekeményítek, a továbbiakban könyörtelen leszek, határozom el. A férjemnek szüksége van némi helyre a könyvespolcon. Muszáj valamit kiselejtezni.

Gögös gúnár Gedeon. Zöld borítóján érzek pár apró benyomódást, de a lapok épek, csak néhány oldal van megtörve. A legnagyobb számárfül a Barna mackó kuckójánál.

Borika megkeresi a behajtott lapszélet, és kezembe nyomja a könyvet.

– Én leszek a kis borz.

Nincs nála csíkosabb borz a lakótelepen.

Magunkra húzzuk a kétszemélyes gyapjútakarót, izgatottan, suttogva várjuk, hogy a férjem fellebbentse a sarkát.

– „Nini! Kuckó! Erős! Barna! Ki lakik itt?”

– A kékcinke – próbálja elvékonyítani már gyerekként is meglepően mély hangját a fiam.

– Mi vagyunk azok, Apu! – esik ki a lányom a szerepéből, de a férjem töretlenül folytatja.

– „Bár itt laknék én is!”

– Gyere csak be Méz Áron, te kócos állat! – borzolok bele vigyorogva – akkor még – dús hajába.

Fedezékre lelünk a zord telekre pizsamaillatú kuckónkban az emeletes ágy alsó szintjén, nincs az az üvöltöző farkas, akivel ne vennénk fel a harcot.

Beállt a derekam, felülök a gurulós iskolaszékre. Ez legalább kikerül a szobából, akárcsak az autós ágy és a rózsaszín állótükör. Két kisebb komódot is sikerült kiürítenem a napokban.

A férjem hétfőtől itthon dolgozik, az évek óta kinőtt, árván maradt gyerekszoba dolgozószobává történő alakítása észszerű megoldásnak tűnik.

A gyerekekkel történt rövid online egyeztetés után a Legón, a fém modellautókon, a Fiathatszázon és néhány kézműves babán kívül könnyűszerrel megváltunk mindentől. Két hatalmas zsáknyi kiselejtezett játék gyűlik össze. De amilyen gyorsan haladtam tegnap a játékválogatással, olyan sikertelen a mai könyves munkám.

Hagyom is a csudába az egészet, kimegyek a konyhába. Ebédre jön mindkét gyerek a párjával. Főzök valami melengetőt az éhes huszonéves társaságnak. Ha már nem megy varázsütésre a kaja, mint Harry Potternek. A fél méternyi polcot elfoglaló hétkötetes remekmű is itthon marad, természetesen.

– Szuper volt a vacsi, Mami! Köszönjük.

– Egészségekre, drágáim!

Ellágyulva nézem, ahogy Andris és barátnője jóllakottan hátradől a kanapén.

Borika, szokás szerint, ott repked körülöttem. Kiszellőzteti a sült szagot, mosolyogva beszívja a csendes, vasárnap délutáni levegőt. Leteszi a dohányzóasztalra a tálcát, de magának nem tölt a gőzölgő presszókávéból.

– Finom volt minden, Mami – erősíti meg ő is kedvesen. – Desszert előtt viszont lenne egy bejelentésünk Dáviddal – néz elvárásolva a párjára.

Dávid gyöngéden ráteszi a kezét a lányom combjára. Fél szemmel látom, hogy a férjemnek kissé összeszűkül a szeme.

– Nos, az van, hogy... babát váruunk!

Melegség, boldogság, csodálkozás, aggodalom, pánik, eufória. Röpké kivonata azon érzéseknek, melyek megrohannak. Méghogy babát, Borika! A csizmáját csálén húzó kisnyuszi!

– Mi ez a kupi? – kérdi néhány órával később, mikor már kissé megnyugodva bemegyünk a gyerekszobába régi, nagy méretű nadrágok után kutatni.

– Selejtezem a könyveket, átrendezzük a szobát. Apu itt fog dolgozni. Tényleg, hova teszitek majd a kiságyat?

– Átalakítjuk Dávid dolgozóját gyerekszobává. Amúgy... szívesen átveszem majd a mesekönyveket.